

UN NOU ÎNCEPUT DE DRUM.....

"Toți oamenii mari au fost mai întâi copii.
(Dar puțini dintre ei își mai aduc aminte)"

Antoine de Saint-Exupéry

Fiecare dintre noi așteptăm cu nerăbdare sunetul cristalin al clopoțelului în fiecare toamnă. E ca o renaștere, retrăim momentele când ochii din ce în ce mai mari ai copiilor, ne caută și sufletele noastre se contopesc.

Chiar dacă adie vânt ușor care să împrăștie norii răsfirați și șterși, ca boabe de rouă întinse pe suprafața cerului de azur, chiar dacă vor curge dimineți cu soare, cu ploaie ori cu vânt puternic, amiezi pustii și seri spulberate de viscol, dar gândul și drumul spre și de la grădiniță, indiferent de locație este mereu același, cu variațiuni de vârstă, bagaje și idealuri.

Ierni, primăveri, veri, toamne au trecut pe lângă ființa mea și m-am trezit deodată, ca o trestie gânditoare, cu iubire de copii, ca ambițioasă educatoare, dornică de afirmare și perfecțiune. În acești ani petrecuți ca educatoare, am înțeles că este bine ca un lucru început să îl duci până la capăt, iar ceea ce nu ai reușit să faci azi, să faci mâine, niciodată nu va fi prea târziu pentru copii.

O altă toamnă, un nou început....

Începutul unui nou an școlar, dincolo de momentul festiv și al bucuriei, ne reamintește că a sosit momentul să urcăm o nouă treaptă spre maturitate, spre cunoaștere.

Începutul acestui nou an școlar, înseamnă o nouă provocare în cariera de educatoare, înseamnă **UN NOU ÎNCEPUT DE DRUM !**

Abia aștept să intru în clasă cu inima cât un purice, la gândul că o nouă generație de "pitici" îmi vor sorbi cuvintele rostite cald pentru întâia oară. Am pregătit sala ca pentru o sărbătoare, sărbătoarea unui început de drum! Îmi place să simt vibrația sufletelor care abia învață să viseze, să vadă cum le cresc aripi sub ochii mei și să simt bucuria celui care știe că a contribuit într-un fel sau altul la formarea unor oameni.

Le voi zâmbi sincer, fără răutate și le voi spune un singur lucru, pe care mi-l repet din când în când: a fi tu însuși, fără compromisuri și fără lamentații inutile, e una din provocările vieții.

Nu te învață nimeni să zâmbești, la fel cum nu te învață nimeni să plângi. Există însă oameni-călăuză care au fost meniți să învețe sufletele călătoare prin viață, să pună mereu zâmbetul și lacrima într-o balanță invizibilă și să încline mereu balanța spre zâmbet.

Ființa umană are forța de a iubi în atâtea feluri, iar una din cele mai frumoase forme de iubire este dragostea de educatoare. Este cel mai dezinteresat schimb de afecțiune....În această meserie poți iubi atâtea copiii! Poți îndrăgi atâtea chipuri inocente, poți primi atâtea dovezi de dragoste pură.

Pentru a crește frumos, copiii au nevoie de dragoste! Nu de dragostea materializată în hainuțe, jucării sau dulciuri...ci de dragostea din brațele noastre, de dragostea ce stă ascunsă în vorba mustrătoare dar blândă sau în surâsul încurajator în momente de teamă ale copilului. Aici, printre copii, într-o lume inocentă, pură, nevinovată, copiii depind de noi, educatoarele să reușim să îi formăm pe cei mici în aceleași coordonate morale în care am crescut și noi.

Ne-am obișnuit de-a lungul anilor să gândim cu și din inimă. Am transformat minutele în cuvinte și am redus la tăcere timpul cu și din devotament.

*Prof. învă. preșcolar Daniela Vlaicu
Grădinița cu P.P. „Dumbrava Minunată” TULCEA*